

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 562/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца М.М. из В.Х., кога заступа пуномоћник С.П., адвокат из В.Х., против тужене И. д.о.о. из Н.Б., коју заступа пуномоћник И.В., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 19 Гж1. 3506/14 од 05.12.2014. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 19 Гж1. 3506/14 од 05.12.2014. године.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Сурдулици-Судска јединица у Владичином Хану II-10 III. 19/14 од 16.06.2014. године. Том пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог од 13.02.2013. године о отказу уговора о раду и да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време почев од 19.03.2012. године, као и да се туженом наложи да тужиоца реинтегрише у процес рада. Тужилац је обавезан да туженом на име трошкова спора исплати 190.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Између странака је закључено више уговора о раду на одређено време почев од 14.03.2011. до 13.03.2012. године у укупном трајању од 11 месеци. По тим уговорима тужилац је засновао радни однос на пословима продавац – касир у продајном објекту туженика у В.Х.. Дана 14.03.2012. године тужилац је закључио уговор о раду на одређено време за период од два месеца са фирмом Т. кадровске услуге д.о.о. Б. на истим пословима по основу уговора о пословно-техничкој сарадњи између туженог и тог предузећа. По истеку тог уговора о раду тужени је са тужиоцем закључио више нових уговора о раду на одређено време у периоду од 14.05.2012. до 13.02.2013. године у укупном трајању од осам месеци. По истеку времена из уговора тужиоцу је отказан уговор о раду.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев ради отказа уговора о раду и када је, такође, одбијен тужбени захтев ради утврђења да је радни однос тужиоца заснован на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време.

Тужилац је код туженог почев од 2011. године закључио више сукцесивних уговора чије укупно трајање није било дуже од једне године (члан 37. Закона о раду). По престанку тих уговора тужилац је закључио уговор код другог послодавца на период од два месеца ради заснивања радног односа на одређено време и остваривао је права и обавезе код тог послодавца (рад и исплата зараде). После тога је поново закључио уговор о раду на одређено време са туженим чије је укупно трајање такође мање од једне године.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужилац код туженог послодавца имао прекид рада дужи од 30 дана, па се време проведено у режиму рада на одређено време у току 2011. и 2012. године не може сабирати са временом које је тужилац провео у истом режиму код туженог у периоду 2012-2013. година. Отказ уговора о раду је законит јер је дат по истеку рока за који је заснован (члан 175. став 1. тачка 1. Закона о раду). Радни однос заснован на одређено време у првом периоду не може да прерасте у радни однос на неодређено време по члану 37. став 4. Закона о раду који је важио у спорном периоду јер запослени није наставио да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос код истог послодавца.

Имајући у виду изложено, неосновани су ревизијски наводи којима се истиче да је у поступку погрешно примењено материјално право, због наводне злоупотребе права од стране туженог. Суд не може да испитује целисходност статусних промена и целисходност закључења уговора о пословно-техничкој сарадњи. Сама чињеница да је тужилац у стварности фактички обављао исте послове код оба послодавца није од значаја за прерастање радног односа јер послодавци нису исти. Тужилац није у току поступка доказао да постоји злоупотреба права од стране туженог (да је право вршено противно циљу због кога је установљено).

Достављање радне књижице нема значаја за отказ уговора, нити за прерастање радног односа, па су ирелевантни ревизијски наводи у којима се истиче да је достављање решења о престанку и радне књижице вршено супротно правилима достављању (на адресу малопродајног објекта уместо на адресу тужиоца) јер је тужба благовремена. Зато су евентуалне грешке у погледу достављања без утицаја за пресуђење ове парнице.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**